

Egy nyári estén...

Egy nyári estén a tücsök
hegedűjét félretette,
táncolni ment egy lagziba,
zenélni már nem volt kedve.

Fura lagzi volt, az biztos:
a vendégek ugrándoztak,
szöcskepárok, sáskapárok
zene nélkül botladoztak.

Beállt közéjük a tücsök,
próbált belépni a táncba.
Egyet jobbra, egyet balra,
zene nélkül mindhiába.

Megsajnálta a násznépet,
hegedűért küldött gyorsan.
Rákezdett egy víg zenére,
majd újakat játszott, sorban.

Reggelig nyúlt a dáridó,
ropta minden bogár a réten.
Örömét lelte mindenki,
a vidám tücsökzenében.

Vándorcirkusz

Vándorcirkusz jött a térre,
sátort állítottak délre,
este volt az előadás,
sose volt még ilyen csodás.

Nagy bűvészek varázsoltak,
kis zsonglőrök labdát dobtak,
a légtornászok repültek,
a bohócok közénk ültek.

Apró pónik táncot jártak,
kígyók krokodilra másztak,
erőművész láncot tépett,
a tűznyelő majd megégett.

Kicsi majom nyelvet öltött,
egy elefánt meg dübörgött,
porondmester kiáltozott,
késdobáló kardot fogott.

Pergett a dob, szólt a zene,
csillogott a nézők szeme.
A tenyerét összeverte
kicsi és nagy aznap este.

Báránfelhők

Volt egy nyájam fenn az égen –
tizenkettő kicsi felhő.
Ég kékjéből legelésztek,
s terelte őket a Szellő.

Kicsi nyájam közelében
felhőfarkas ólálkodott.
Egy óvatlan báránfelhő,
majdnem közelébe jutott.

De a Szellő odafigyelt,
nyájam messzire terelte,
és az ordas felhőfarkas,
éhesen oszlott szét este.

Másnap kerestem a nyájam –
sehol nem láttam az égen.
nyári szelek elhajtották,
de még visszajön majd, érzem.

